

Czwartek, 1 marca 2018 r.

P8_TA(2018)0058

Unia bankowa – sprawozdanie roczne za rok 2017

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 1 marca 2018 r. w sprawie unii bankowej – sprawozdanie roczne za rok 2017 (2017/2072(INI))

(2019/C 129/06)

Parlament Europejski,

- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 15 lutego 2017 r. w sprawie unii bankowej – sprawozdanie za rok 2016 ⁽¹⁾,
- uwzględniając otrzymane od Komisji i Europejskiego Banku Centralnego (EBC) informacje zwrotne dotyczące rezolucji Parlamentu z dnia 15 lutego 2017 r. w sprawie unii bankowej – sprawozdanie za rok 2016,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji z dnia 11 października 2017 r. w sprawie Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego ustanowionego na mocy rozporządzenia (UE) nr 1024/2013 (COM(2017)0591),
- uwzględniając wnioski w sprawie zmiany rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych, zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 648/2012 (CRR), i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie warunków dopuszczenia instytucji kredytowych do działalności oraz nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami kredytowymi i firmami inwestycyjnymi, zmieniającej dyrektywę 2002/87/WE i uchylającej dyrektywy 2006/48/WE oraz 2006/49/WE (CRD IV),
- uwzględniając opinię Europejskiego Banku Centralnego z dnia 8 listopada 2017 r. w sprawie zmian unijnych ram prawnych dotyczących wymogów kapitałowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych ⁽²⁾,
- uwzględniając sprawozdanie Europejskiej Rady ds. Ryzyka Systemowego (ERRS) z dnia 9 lipca 2017 r. w sprawie wpływu międzynarodowych standardów sprawozdawczości finansowej (MSSF) na stabilność finansową,
- uwzględniając konkluzje Rady z dnia 17 lipca 2017 r. w sprawie „Planu działania na rzecz rozwiązania problemu kredytów zagrożonych w Europie”,
- uwzględniając sprawozdanie podgrupy ds. kredytów zagrożonych działającej w ramach Komitetu ds. Usług Finansowych Rady z dnia 31 maja 2017 r.,
- uwzględniając wytyczne EBC dla banków w sprawie kredytów zagrożonych z dnia 20 marca 2017 r. oraz konsultacje publiczne w sprawie projektu uzupełnienia tych wytycznych z dnia 4 października 2017 r.,
- uwzględniając dokument konsultacyjny Komisji z dnia 10 listopada 2017 r. w sprawie ustawowych ostrożnościowych mechanizmów ochronnych jako odpowiedzi na niedostateczne rezerwy na potrzeby nowo udzielonych kredytów, które stają się zagrożone,
- uwzględniając sprawozdanie ERRS z dnia 11 lipca 2017 r. dotyczące rozwiązania problemu kredytów zagrożonych w Europie,
- uwzględniając przeprowadzone przez Komisję w dniu 10 lipca 2017 r. konsultacje publiczne w sprawie rozwoju wtórnych rynków kredytów zagrożonych i aktywów zagrożonych oraz ochrony zabezpieczonych wierzycieli przed niewywiązywaniem się pożyczkobiorców z zobowiązań,

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2017)0041.

⁽²⁾ Dz.U. C 34 z 31.1.2018, s. 5.

Czwartek, 1 marca 2018 r.

- uwzględniając ocenę EBC z dnia 6 czerwca 2017 r., w której stwierdzono, że Banco Popular Español S.A. znajduje się na progu upadłości lub jest zagrożony upadłością,
- uwzględniając oświadczenie Jednolitej Rady ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB) z dnia 7 czerwca 2017 r. w sprawie przyjęcia decyzji dotyczącej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji Banco Popular Español S. A.,
- uwzględniając ocenę EBC z dnia 23 czerwca 2017 r., w której stwierdzono, że Veneto Banca i Banca Popolare di Vicenza znajdują się na progu upadłości lub są zagrożone upadłością,
- uwzględniając oświadczenie SRB z dnia 23 czerwca 2017 r. w sprawie decyzji o niepodejmowaniu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji Banca Popolare di Vicenza i Veneto Banca,
- uwzględniając oświadczenie Komisji z dnia 25 czerwca 2017 r. w sprawie zatwierdzenia pomocy państwa w związku z opuszczeniem rynku przez Banca Popolare di Vicenza i Veneto Banca zgodnie z włoskim prawem dotyczącym niewypłacalności, w tym w sprawie sprzedaży części ich aktywów grupie Intesa Sanpaolo,
- uwzględniając oświadczenie Komisji z dnia 4 lipca 2017 r. w sprawie zatwierdzenia pomocy państwa w celu zapobiegawczego dokapitalizowania banku Monte dei Paschi di Siena,
- uwzględniając wersję przewodnika EBC dotyczącego ukierunkowanego przeglądu modeli wewnętrznych (TRIM) z lutego 2017 r.,
- uwzględniając projekt przewodnika EBC dotyczącego kontroli na miejscu i dochodzeń w sprawie modeli wewnętrznych z lipca 2017 r.,
- uwzględniając opinię Europejskiego Urzędu Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych (ESMA) z dnia 31 maja 2017 r. w sprawie ogólnych zasad wspierania spójności w zakresie nadzoru w związku z wystąpieniem Zjednoczonego Królestwa z UE oraz trzy opinie tego urzędu z dnia 13 lipca 2017 r. w sprawie spójności w zakresie nadzoru w obszarach zarządzania inwestycjami, firm inwestycyjnych i rynków wtórnych w związku z wystąpieniem Zjednoczonego Królestwa z UE,
- uwzględniając opinię Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego (EUNB) z dnia 12 października 2017 r. w sprawie problemów związanych z wystąpieniem Zjednoczonego Królestwa z UE,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 20 września 2017 r. w sprawie wzmocnienia zintegrowanego nadzoru celem silniejszej unii rynków kapitałowych oraz integracji finansowej w zmieniającym się otoczeniu (COM(2017)0542) oraz wnioski Komisji z dnia 20 września 2017 r. w sprawie przeglądu Europejskiego Systemu Nadzoru Finansowego (ESNF), w tym zbiorczy wniosek w sprawie zmiany sposobu zarządzania, finansowania i uprawnień europejskich urzędów nadzoru,
- uwzględniając przeprowadzone przez EBC w dniu 21 września 2017 r. konsultacje publiczne w sprawie projektów przewodników dotyczących oceny wniosków instytucji kredytowych o przyznanie licencji na działalność i na stosowanie FinTech,
- uwzględniając podstawowe ustalenia Rady Stabilności Finansowej z listopada 2015 r. w sprawie całkowitej zdolności do pokrycia strat,
- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiającą ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniającą dyrektywę Rady 82/891/EWG i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE, 2011/35/UE, 2012/30/UE i 2013/36/UE oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 648/2012 (dyrektywa w sprawie naprawy oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banków, BRRD),

Czwartek, 1 marca 2018 r.

- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 806/2014 z dnia 15 lipca 2014 r. ustanawiające jednolite zasady i jednolitą procedurę restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych i niektórych firm inwestycyjnych w ramach jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 1093/2010,
- uwzględniając wnioski Komisji z dnia 23 listopada 2016 r. w sprawie dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającej dyrektywę 2014/59/UE w odniesieniu do zdolności instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych do pokrycia strat i dokapitalizowania oraz zmieniającej dyrektywę 98/26/WE, dyrektywę 2002/47/WE, dyrektywę 2012/30/UE, dyrektywę 2011/35/UE, dyrektywę 2005/56/WE, dyrektywę 2004/25/WE oraz dyrektywę 2007/36/WE (COM(2016)0852) i w sprawie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 806/2014 w odniesieniu do zdolności do pokrycia strat i dokapitalizowania instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych (COM(2016)0851),
- uwzględniając opinię EBC z dnia 8 listopada 2017 r. w sprawie zmian w unijnych ramach zarządzania kryzysowego ⁽¹⁾,
- uwzględniając sprawozdanie specjalne Europejskiego Trybunału Obrachunkowego z dnia 19 grudnia 2017 r. zatytułowane „Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji: początek prac nad pełną wyzwanią bankową i jej perspektywy”,
- uwzględniając wycofanie przez Komisję wniosku w sprawie środków strukturalnych zwiększających odporność instytucji kredytowych UE (COM(2014)0043),
- uwzględniając dokument Komisji z dnia 27 kwietnia 2017 r. zatytułowany „Postępowania o uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego: główne decyzje podjęte w kwietniu” (MEMO/17/1045),
- uwzględniając tablicę wskaźników ryzyka EUNB, drugie sprawozdanie ESMA dotyczące tendencji, zagrożeń i słabości (2017 r.), tablicę wskaźników ryzyka ERRS, roczne sprawozdanie ERRS z 2016 r., przegląd polityki makroostrożnościowej w UE opublikowany przez ERRS w kwietniu 2017 r.,
- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/2399 z dnia 12 grudnia 2017 r. zmieniającą dyrektywę 2014/59/UE w odniesieniu do stopnia uprzywilejowania niezabezpieczonych instrumentów dłużnych w hierarchii roszczeń w postępowaniu upadłościowym,
- uwzględniając art. 107 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE),
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 19 stycznia 2016 r. w sprawie bilansu obecnej sytuacji i przyszłych wyzwań związanych z regulacją usług finansowych w UE: wpływ unijnych ram dotyczących regulacji finansowych i unii rynków kapitałowych oraz dalsze działania na rzecz ich usprawnienia ⁽²⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji w sprawie stosowania od dnia 1 sierpnia 2013 r. reguł pomocy państwa w odniesieniu do środków wsparcia na rzecz banków w kontekście kryzysu finansowego (komunikat bankowy) ⁽³⁾,
- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/49/UE z dnia 16 kwietnia 2014 r. w sprawie systemów gwarancji depozytów (DGSD),
- uwzględniając sprawozdanie pięciu przewodniczących z dnia 22 czerwca 2015 r. pt. „Dokończenie budowy europejskiej unii gospodarczej i walutowej”,
- uwzględniając wniosek Komisji z dnia 24 listopada 2015 r. dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 806/2014 w celu ustanowienia europejskiego systemu gwarantowania depozytów (COM(2015)0586),

⁽¹⁾ Dz.U. C 34 z 31.1.2018, s. 17.

⁽²⁾ Dz.U. C 11 z 12.1.2018, s. 24.

⁽³⁾ Dz.U. C 216 z 30.7.2013, s. 1.

Czwartek, 1 marca 2018 r.

- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 24 listopada 2015 r. zatytułowany „Droga do utworzenia unii bankowej” (COM(2015)0587),
 - uwzględniając konkluzje Rady ECOFIN z dnia 17 czerwca 2016 r. w sprawie planu działania na rzecz dokończenia budowy unii bankowej,
 - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 11 października 2017 r. w sprawie ukończenia tworzenia unii bankowej (COM(2017)0592),
 - uwzględniając drugie wydanie Monitora działalności parabankowej w UE opublikowane przez ERRS w maju 2017 r.,
 - uwzględniając sprawozdanie ERRS z marca 2015 r. w sprawie regulacji dotyczących zaangażowania w dług państwowy,
 - uwzględniając art. 52 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Gospodarczej i Monetarnej (A8-0019/2018),
- A. mając na uwadze, że w ujęciu nieskonsolidowanym pod koniec 2016 r. łączna liczba instytucji kredytowych w strefie euro wyniosła 5 073, co oznacza spadek z 5 474 pod koniec 2015 r. oraz 6 768 pod koniec 2008 r., czyli spadek rzędu 25 % od 2008 do 2016 r.; mając na uwadze, że w ujęciu skonsolidowanym łączna liczba instytucji kredytowych w strefie euro wyniosła 2 290 pod koniec 2016 r., co oznacza spadek z 2 904 w 2008 r. oraz 2 379 pod koniec 2015 r. ⁽¹⁾; mając jednak na uwadze, że wskazane byłoby podanie, jak zmienił się w tym samym okresie udział banków zbyt dużych, by upaść;
- B. mając na uwadze znaczne rozproszenie łącznej kwoty i wskaźników kredytów zagrożonych w poszczególnych państwach członkowskich, a także istotne różnice między bankami w państwach o najwyższych wskaźnikach kredytów zagrożonych; mając na uwadze, że według sprawozdania ERRS z lipca 2017 r. pt. „Resolving non-performing loans in Europe” [Sposoby rozwiązania problemu kredytów zagrożonych w Europie] wartość kredytów zagrożonych wyniosła łącznie 1 bln EUR; mając na uwadze, że zgodnie z kwartalną tablicą wskaźników ryzyka EUNB główne europejskie banki odnotowały średni ważony wskaźnik kredytów zagrożonych (stosunek kredytów zagrożonych bez uwzględnienia utraty wartości do łącznej wielkości kredytów) w wysokości 4,47 % na dzień 30 czerwca 2017 r.; mając na uwadze, że wskaźnik ten stale malał w ciągu ostatnich 30 miesięcy;
- C. mając na uwadze, że zgodnie z ostatnim badaniem przeprowadzonym przez ESMA wartość referencyjna rynku instrumentów pochodnych w Unii Europejskiej wynosi 453 000 mld EUR;
- D. mając na uwadze, że unia bankowa wymaga umocnienia, gdyż należy do zasadniczych celów z punktu widzenia stabilności finansowej strefy euro i jest niezastąpionym elementem prawdziwej unii gospodarczej i walutowej; mając na uwadze, że konieczne są dalsze starania o ukończenie unii bankowej, która nie będzie kompletna, dopóki nie obejmie fiskalnego mechanizmu ochronnego dla jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz trzeciego filaru w postaci europejskiego podejścia do gwarantowania i reasekuracji depozytów; mając na uwadze, że prezes EBC Mario Draghi powtarzał wielokrotnie, że europejski system gwarantowania depozytów to zasadniczy filar unii bankowej; mając na uwadze, że dokończenie tworzenia unii bankowej ma fundamentalne znaczenie dla przerwania związku między ryzykiem niewypłacalności państwa a ryzykiem bankowym; mając na uwadze, że należy zwiększyć starania o przejście od ratowania banków za pomocą środków publicznych do konwersji długu na kapitał; mając na uwadze, że w dalszym ciągu nie zajęto się odpowiednio problemem ryzyka w niektórych systemach bankowych; mając na uwadze, że obecna korzystna sytuacja gospodarcza to okazja do przeprowadzenia reform niezbędnych do ukończenia unii bankowej;
- E. mając na uwadze, że właściwe uporządkowanie bilansów banków po kryzysie opóźnia się, co wciąż hamuje wzrost gospodarczy; mając na uwadze, że ogólnie rzecz biorąc, w ostatnich latach wskaźniki kapitału i płynności banków w UE poprawiły się, jednak niektóre banki, w tym duże, nadal są niedokapitalizowane; mając na uwadze, że nadal istnieją zagrożenia dla stabilności finansowej, ale są one znacznie mniejsze, odkąd zaczęto tworzyć unię bankową; mając na uwadze, że znacznie udoskonalono ramy instytucjonalne i regulacyjne dla europejskich banków;

⁽¹⁾ Europejski Bank Centralny, Report on Financial Structures [Sprawozdanie dotyczące struktur finansowych], październik 2017 r., s. 23–24.

Czwartek, 1 marca 2018 r.

- F. mając na uwadze, że państwa członkowskie, które jeszcze nie przyjęły euro, mogą przystąpić do unii bankowej; mając na uwadze, że dotychczas żadne państwo członkowskie UE nie zdecydowało się na taki udział; mając na uwadze, że niektóre państwa członkowskie prowadzą rozmowy w sprawie możliwego przystąpienia do unii bankowej; mając na uwadze, że różne instytucje finansowe dostrzegają zalety przynależności do unii bankowej;
- G. mając na uwadze, że prace nad utworzeniem unii rynków kapitałowych nie powinny odwracać uwagi od prac nad unią bankową, która jest nadal warunkiem niezbędnym do zapewnienia stabilności finansowej w Unii Europejskiej, zależnej od działalności banków;
- H. mając na uwadze, że podstawowym obowiązkiem banków jest zapewnienie finansowania gospodarki realnej;
- I. mając na uwadze, że EBC potrzebuje co prawda pewnej swobody działania, by wykonywać powierzone mu funkcje nadzorcze, jednak dalekosiężne i zasadnicze decyzje musi ostatecznie podejmować prawodawca europejski;
1. wzywa Komisję, by proponując przepisy dotyczące bankowości, skorzystała z narzędzia ustawodawczego, jakim jest rozporządzenie;

Nadzór

2. odnotowuje ocenę EBC dotyczącą banków na progu upadłości lub zagrożonych upadłością w 2017 r.; zauważa również, że w tej sytuacji mechanizm nadzoru oraz jednolity mechanizm restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji ogólnie rzecz biorąc zadziałały skutecznie, i zgadza się z Komisją, że należy usprawnić procedury prowadzące do podjęcia decyzji o uznaniu danego banku za znajdujący się na progu upadłości lub zagrożony upadłością;
3. odnotowuje fakt, że EUNB przeprowadzi w 2018 r. testy warunków skrajnych; wzywa EUNB, ERRS, EBC i Komisję, by definiując testy warunków skrajnych, przyjęły spójne metody, scenariusze i założenia, by w miarę możliwości uniknąć zafałszowania wyników i rozbieżności między wynikami testu warunków skrajnych a decyzjami dotyczącymi restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji podejmowanymi wkrótce po ogłoszeniu wyników; zwraca jednak uwagę, że nie można określić kondycji banku tylko na podstawie oceny jego bilansu w danym momencie, ponieważ na kondycję tę wpływają dynamiczne interakcje między bankiem a rynkami i różne elementy gospodarki jako całości; uważa ponadto, że większa przejrzystość byłaby z korzyścią dla prowadzonych przez EBC testów warunków skrajnych w dodatkowych bankach podlegających jego nadzorowi;
4. podkreśla znaczenie współpracy między EUNB jako organem regulacyjnym a Jednolitym Mechanizmem Nadzorczym jako organem nadzoru; w związku z tym zwraca uwagę na podział zadań między EBC i EUNB oraz na różnice w geograficznym zakresie działalności obu tych instytucji; zaleca w związku z tym, by w miarę możliwości poprawić konkretną koordynację inicjatyw podejmowanych przez obie instytucje, by zapewnić spójność jednolitego zbioru przepisów, a jednocześnie uznaje, że Jednolity Mechanizm Nadzorczy powinien pełnić pierwszoplanową rolę w razie wykazania problemów bądź luk regulacyjnych dotyczących unii bankowej;
5. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że unia bankowa usprawniła wymianę odpowiednich informacji między organami nadzorczymi oraz gromadzenie i wymianę danych na temat europejskiego systemu bankowego, co przyczynia się np. do lepszych analiz porównawczych i pozwala na pełniejszy nadzór nad transgranicznymi grupami bankowymi; z zadowoleniem przyjmuje doskonałą pracę wspólnych zespołów nadzorczych; zauważa, że Komisja określiła obszary wymagające poprawy w odniesieniu do wymiany informacji i koordynacji między nadzorem bankowym EBC a SRB, zwłaszcza w zasadniczych kwestiach, takich jak kwalifikowalność danej instytucji do dokapitalizowania zapobiegawczego oraz uznanie jej za znajdującą się na progu upadłości lub zagrożoną upadłością; zauważa, że obecny protokół ustaleń między EBC i SRB nie jest na tyle kompletny, by zapewnić SRB otrzymywanie od EBC wszelkich informacji niezbędnych do wykonywania jej zadań terminowo i efektywnie; zachęca EBC i SRB, by skorzystały z możliwości, jakie dają trwające rozmowy o aktualizacji protokołu ustaleń, i zlikwidowały istniejące braki z myślą o lepszej skuteczności restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji; wzywa do poprawy praktycznych form współpracy i wymiany informacji między organami nadzoru a organami ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, co ma kluczowe znaczenie dla płynnego i skutecznego prowadzenia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, a także między wszystkimi organami europejskimi i krajowymi zaangażowanymi we wczesną interwencję oraz restrukturyzację i uporządkowaną likwidację; wzywa EBC i SRB do dalszej poprawy bieżącej współpracy i do usprawnienia stosunków roboczych; z zadowoleniem

Czwartek, 1 marca 2018 r.

przyjąłby w tym względzie zmianę odpowiedniego rozporządzenia w sprawie Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego umożliwiającą uczestnictwo przedstawiciela SRB jako stałego obserwatora w posiedzeniach rady nadzorczej Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego; wzywa do zawarcia porozumienia międzyinstytucjonalnego między EBC a Europejskim Trybunałem Obrachunkowym w celu określenia zasad wymiany informacji między tymi instytucjami, przy poszanowaniu określonych w Traktatach mandatów obu instytucji;

6. zauważa, że w 2017 r. zastosowano przepis BRRD dotyczący zapobiegawczego dokapitalizowania; zaznacza, że należy wyjaśnić stosowanie ocen jakości aktywów do ustalania spełnienia warunków dokapitalizowania zapobiegawczego; podkreśla, że wcześniejsza wycena aktywów musi się opierać na solidnych dowodach, w tym na dowodach potwierdzających, że bank jest wypłacalny i że spełnione są europejskie reguły pomocy państwa; wzywa zatem Komisję, Jednolity Mechanizm Nadzorczy i SRB do refleksji nad sposobami zwiększenia przejrzystości w ocenie wypłacalności instytucji kredytowych i podejmowaniu decyzji o restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji;

7. ponownie wyraża obawy w związku z wysokim poziomem kredytów zagrożonych w niektórych jurysdykcjach; z zadowoleniem przyjmuje starania różnych państw członkowskich o zmniejszenie poziomu kredytów zagrożonych; zgadza się z Komisją, że podczas gdy „państwa członkowskie i same banki ponoszą zasadniczą odpowiedzialność za rozwiązanie problemu kredytów zagrożonych, uzasadnione jest zintegrowanie działań na szczeblu krajowym i Unii Europejskiej w celu wywarcia wpływu na poziom kredytów zagrożonych i zapobieżenia przyszłemu nagromadzeniu nowych kredytów zagrożonych w bilansach banków”⁽¹⁾;

8. ogólnie przyjmuje z zadowoleniem działania różnych instytucji i organów UE na rzecz rozwiązania tego problemu; liczy jednak na lepszą koordynację tych działań; wzywa te podmioty, a także państwa członkowskie, aby odpowiednio i niezwłocznie wdrożyły konkluzje Rady z dnia 11 lipca 2017 r. w sprawie „Planu działania na rzecz rozwiązania problemu kredytów zagrożonych w Europie”; oczekuje na pakiet środków mających przyspieszyć zmniejszanie poziomu kredytów zagrożonych, który zostanie przedłożony w nadchodzących miesiącach; w tym względzie popiera decyzję Komisji o przeanalizowaniu możliwości harmonizacji ostrożnościowej na szczeblu UE w odniesieniu do kolejnych kredytów, które stają się zagrożone; wzywa Komisję do podjęcia działań ustawodawczych i nieustawodawczych zachęcających do informowania potencjalnych inwestorów, tworzenia specjalnych podmiotów zarządzania aktywami („złych banków”) i rozwoju wtórnych rynków kredytów zagrożonych, by uporać się z przytłaczającym problemem kredytów zagrożonych; przypomina, że państwa członkowskie muszą w stosownych przypadkach udoskonalić i zharmonizować przepisy o niewypłacalności, w tym przez prace nad wnioskiem Komisji w sprawie wczesnej restrukturyzacji i drugiej szansy, by chronić dłużników znajdujących się w najtrudniejszej sytuacji, takich jak MŚP i gospodarstwa domowe;

9. z zadowoleniem przyjmuje zamiar szybszego uporządkowania bilansów banków, ale podkreśla, że obowiązek zbycia kredytów zagrożonych na niepięknym i nieprzejrzystym rynku może spowodować nieuzasadnione straty w bilansach banków; ponownie wyraża zaniepokojenie projektem uzupełnienia wytycznych EBC w sprawie kredytów zagrożonych; podkreśla, że w procedurach kontroli i oceny zgodnie z ustaleniami o nadzorze bankowym EBC nie może w żadnym razie ograniczać prerogatyw europejskiego ustawodawcy; przypomina, że ogólne zasady stanowienia prawa w Unii, wymagające przeprowadzenia oceny skutków i konsultacji, jak również oceny proporcjonalności i pomocniczości, odnoszą się również do ustawodawstwa poziomu trzeciego;

10. ponownie wyraża zaniepokojenie z powodu ryzyka wynikającego z utrzymywania aktywów poziomu 3, w tym instrumentów pochodnych, a w szczególności z trudności w ich wycenie; w związku z tym z zadowoleniem przyjmuje włączenie przez EUNB specjalnego traktowania ryzyka wynikającego z instrumentów poziomu 2 i 3 do metodyki testów warunków skrajnych na 2018 r.; ponownie apeluje do Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego o uznanie tej kwestii za priorytet jednolitego nadzoru na 2018 r.;

11. przypomina o zagrożeniach związanych z długiem publicznym; zauważa, że w niektórych państwach członkowskich instytucje finansowe nadmiernie zainwestowały w obligacje wyemitowane przez ich własne rządy, co stanowi nadmierne ograniczanie inwestycji do własnego rynku krajowego (ang. „home bias”), podczas gdy jednym z głównych celów unii bankowej jest przerwanie powiązania między ryzykiem bankowym a ryzykiem niewypłacalności państwa; zauważa, że aby zmniejszyć zagrożenia dla stabilności finansowej, banki powinny raczej bardziej zróżnicować swoje portfele obligacji skarbowych; uważa, że unijne ramy regulacyjne w sprawie ostrożnościowych uregulowań dotyczących długu państwowego powinny być zgodne z normą międzynarodową; wskazuje na bieżące prace Bazylejskiego

⁽¹⁾ Komunikat Komisji w sprawie dokończenia budowy unii bankowej, 11 października 2017 r. (COM(2017)0592), s. 15.

Czwartek, 1 marca 2018 r.

Komitetu Nadzoru Bankowego (BCBS) dotyczące ryzyka niewypłacalności państwa, a szczególnie na opublikowaną niedawno analizę „Uregulowania dotyczące zaangażowania w dług państwowy”; w związku z tym oczekuje z ogromnym zainteresowaniem na wyniki prac Rady Stabilności Finansowej dotyczące długu publicznego, które zapewnią wytyczne dla przyszłych decyzji; podkreśla kluczową rolę obligacji skarbowych w zapewnianiu wysokiej jakości aktywów płynnych dla inwestorów oraz bezpiecznych źródeł finansowania dla rządów; odnotowuje w związku z tym prowadzone przez Komisję prace nad koncepcją tzw. papierów wartościowych zabezpieczonych obligacjami skarbowymi (papiery typu SBBS) jako możliwego sposobu rozwiązania tego problemu; przypomina, że papiery typu SBBS nie stanowiłyby formy uwspólnienia długu; uważa, że wkład uczestników rynku może pomóc zapewnić zainteresowanie rynku papierami typu SBBS;

12. podkreśla, że należy wyeliminować uchybienia stwierdzone w modelach wewnętrznych, by przywrócić wiarygodność i osiągnąć równe warunki konkurencji między instytucjami; w związku z tym zwraca uwagę na zlecenie przez Dział ds. Wspierania Zarządzania Gospodarczego Parlamentu Europejskiego opracowanie wewnętrzne pt. „What conclusions can be drawn from the EBA 2016 Market Risk Benchmarking Exercise?” („Jakie wnioski można wyciągnąć z analizy porównawczej ryzyka rynkowego przeprowadzonej w 2016 r. przez EUNB?”), w którym stwierdzono m.in.: „jeżeli wyniki analizy porównawczej EUNB są prawidłowe, a testowany portfel instrumentów reprezentatywny, to wewnętrzne modele ryzyka rynkowego stosowane obecnie przez banki europejskie w dużym stopniu naruszają zasadę równych szans (»Jeżeli różne banki posiadają taki sam portfel, to powinny być zobowiązane do utrzymywania kapitału regulacyjnego takiej samej wysokości«)”; w tym kontekście zauważa, że Bazylejski Komitet Nadzoru Bankowego zatwierdził poprawki dotyczące finalizacji pakietu Bazylea III oraz przedstawioną przez EUNB ocenę jego wpływu na sektor bankowy w UE; przypomina, że pakiet ten nie powinien prowadzić do znacznego zwiększenia wymogów kapitałowych na szczeblu UE ani do osłabienia zdolności banków do finansowania gospodarki realnej, zwłaszcza MSP; z zadowoleniem przyjmuje prace EBC służące ocenie adekwatności modeli wewnętrznych, w tym nowy przewodnik dotyczący TRIM, mający zaradzić zmienności wag ryzyka stosowanych do aktywów ważonych ryzykiem tej samej klasy w różnych instytucjach kredytowych; ponadto z zadowoleniem przyjmuje prace EUNB prowadzone w ramach analiz porównawczych; uważa, że sytuację kapitałową banków można poprawić, ograniczając wypłaty dywidend i pozyskując nowy kapitał, oraz że priorytetem nadal powinna być poprawa ogólnej kondycji finansowej banków europejskich;

13. podkreśla, że propozycje forów międzynarodowych powinny być wprowadzane do prawa unijnego w sposób uwzględniający specyfikę europejskiego sektora bankowego;

14. podkreśla, że w szczególności wytyczne BCBS nie powinny być w pełni odwzorowane w prawie unijnym, jeśli nie zostanie należycie uwzględniona specyfika europejskiego systemu bankowego oraz zasada proporcjonalności;

15. przypomina o zasadzie rozdziału funkcji polityki pieniężnej od funkcji nadzorczych Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego i uważa, że poszanowanie tej zasady ma zasadnicze znaczenie dla uniknięcia konfliktów interesów; jest zdania, że w ujęciu ogólnym ta zasada jest odpowiednio przestrzegana; uważa, że testem pozwalającym stwierdzić stosowność zastosowania usług wspólnych jest polityczne znaczenie wypełnianych zadań; uważa zatem, że wspólne usługi nie stanowią problemu, gdy dotyczą spraw innych niż krytyczne pod względem kształtowania polityki, ale w przeciwnym wypadku mogą stanowić powód do niepokoju i uzasadniać wprowadzenie dodatkowych zabezpieczeń;

16. jest zdania, że zaangażowanie większej liczby personelu EBC w kontrole przeprowadzane na miejscu mogłoby przyczynić się do dalszego wzmocnienia niezależności nadzoru bankowego od względów krajowych;

17. odnotowuje pakiet reform systemu bankowego zaproponowany przez Komisję w listopadzie 2016 r.; podkreśla znaczenie przyspieszonej procedury, która doprowadziła do porozumienia w sprawie wprowadzania MSSF nr 9, oraz odnotowuje uzgodnienia przejściowe dotyczące zwolnienia z limitu dużej ekspozycji dostępnego dla ekspozycji na określone zadłużenie sektora publicznego państw członkowskich denominowanego w walutach niebędących walutą krajową żadnego państwa członkowskiego (Rozporządzenie (UE) 2017/2395), aby uniknąć zjawiska nagłych spadków kapitału regulacyjnego instytucji kredytowych; odnotowuje jednak opinie EBC i EUNB, zgodnie z którymi uzgodnienia przejściowe nie powinny niepotrzebnie opóźnić wdrożenia MSSF nr 9; podkreśla potrzebę monitorowania wpływu MSSF nr 9 na charakter i przyznawanie kredytów przez banki oraz na potencjalne skutki procykliczne wynikające z cyklicznej wrażliwości parametrów ryzyka kredytowego; wzywa ERRS i Jednolity Mechanizm Nadzorczy do zbadania tych kwestii; apeluje do EUNB i BIS o przedstawienie odpowiednich wytycznych w tym zakresie;

Czwartek, 1 marca 2018 r.

18. wskazuje, że zgodnie z wymogami nadzoru instytucje muszą składać różnym organom wiele podobnych sprawozdań w różnych formatach, co jest znaczącym dodatkowym obciążeniem; postuluje zatem stworzenie jednolitego systemu sprawozdawczości, w którym jeden centralny punkt kontaktowy będzie zbierał zapytania nadzorcze wszystkich właściwych organów, przekazywał je nadzorowanym instytucjom i przesyłał zebrane dane właściwym organom; podkreśla, że w ten sposób można by zapobiec wielokrotnym zapytaniom i wnioskom o udostępnienie identycznych danych, co znacznie zmniejszyłoby obciążenia administracyjne nakładane na banki i właściwe organy, i jednocześnie poprawiłoby wydajność nadzoru;

19. przyznaje, że mniejsze banki mogą mieć szczególne trudności z podołaniem wysokim kosztom wdrażania wymogów nadzorczych; uważa, że wykonując działania nadzorcze, EBC może lepiej uwzględniać zasadę proporcjonalności w niektórych uzgodnieniach nadzorczych; podkreśla zatem, że pilnie potrzebne są wzmożone starania o większą proporcjonalność w nadzorze bankowym dla mniejszych instytucji o małym ryzyku; podkreśla, że większa proporcjonalność w żadnym razie nie oznacza obniżenia standardów nadzorczych, lecz tylko zmniejszenie obciążeń administracyjnych, np. jeśli chodzi o obowiązki sprawozdawcze i dotyczące ujawniania informacji; z zadowoleniem przyjmuje zatem fakt, że w odpowiedzi na sprawozdanie roczne w sprawie unii bankowej za rok 2016 Komisja podziela pogląd Parlamentu, że należy uprościć wymogi sprawozdawczości, a także docenia starania Komisji o wprowadzenie większej proporcjonalności w dziedzinie nadzoru;

20. przypomina, że warianty i swoboda uznania przewidziane w prawie UE w odniesieniu do nadzoru bankowego wymagają jak największego ujednoczenia; uważa, że w miarę możliwości muszą być przejściowe, a kiedy nie będą już uzasadnione, należy je usunąć, by uniknąć nadmiernej złożoności w codziennej pracy nadzorczej na szczeblu europejskim i krajowym;

21. podkreśla, że ramy regulacyjne powinny uwzględniać szczególne zasady operacyjne i specjalną misję banków spółdzielczych i wzajemnych towarzystw kredytowych oraz że organy nadzoru powinny mieć te zasady i misje na uwadze i odzwierciedlać je w swoich praktykach i podejściach;

22. przypomina swoją rezolucję z dnia 17 maja 2017 r. ⁽¹⁾ w sprawie FinTech; uważa, że instytucje FinTech prowadzące te same działania co pozostali gracze systemu finansowego muszą z tego tytułu podlegać tym samym zasadom funkcjonowania; w związku z tym wzywa do przyjęcia podejścia do FinTech, które zapewni odpowiednią równowagę między ochroną konsumentów, utrzymywaniem stabilności finansowej a zachęcaniem do innowacyjności; odnotowuje w tym względzie prace Komisji, proponowane włączenie innowacji technologicznych do zakresu uprawnień europejskich urzędów nadzoru oraz trwające konsultacje publiczne dotyczące projektu wytycznych EBC w sprawie wniosków banków o udzielenie licencji na stosowanie FinTech;

23. przyznaje, że coraz większa cyfryzacja wszystkich aspektów bankowości sprawiła, że banki są znacznie bardziej narażone na zagrożenia dla cyberbezpieczeństwa; podkreśla, że zarządzanie cyberbezpieczeństwem to przede wszystkim zadanie samych banków; podkreśla kluczową rolę cyberbezpieczeństwa usług bankowych i potrzebę zachęcania instytucji finansowych do ustawiania poprzeczki wysoko w kwestii ochrony danych konsumentów i gwarantowania cyberbezpieczeństwa; wzywa organy nadzoru, aby ściśle monitorowały i oceniały ryzyko w obszarze cyberbezpieczeństwa, a do instytucji finansowych w całej UE apeluje, aby wyznaczały sobie ambitne cele pod względem ochrony danych konsumentów i gwarantowania cyberbezpieczeństwa; z zadowoleniem przyjmuje inicjatywę EBC dotyczącą zobowiązania banków objętych nadzorem do zgłaszania znaczących cyberataków w ramach usługi powiadomień w czasie rzeczywistym, a także przeprowadzane na miejscu przez Jednolity Mechanizm Nadzorczy kontrole dotyczące cyberbezpieczeństwa; wzywa jednak Jednolity Mechanizm Nadzorczy do zwiększenia wysiłków oraz do formalnego uznania cyberbezpieczeństwa za jeden z priorytetów wysokiego szczebla;

24. przyjmuje z zadowoleniem prace EUNB, ESMA i Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego na rzecz promowania spójności w zakresie nadzoru w związku z wystąpieniem Zjednoczonego Królestwa z UE, zmierzające do ograniczenia wzrostu ryzyka arbitrażu regulacyjnego i nadzorczego; uważa, że każdy opracowywany model współpracy nadzorczej między UE a Zjednoczonym Królestwem powinien zapewniać poszanowanie stabilności finansowej UE oraz jej systemu regulacyjnego i nadzorczego, odpowiednich norm i ich stosowania; przypomina o znaczeniu gotowości i odpowiedniego planowania ewentualnościowego ze strony banków dla złagodzenia zakłóceń wywołanych wystąpieniem Zjednoczonego Królestwa z UE; wyraża zaniepokojenie, że niektóre banki, szczególnie te mniejsze, mogą spóźnić się z przygotowaniami do brexitu, i wzywa je do wzmożenia działań; przypomina, że proces uzyskiwania licencji bankowych i zatwierdzania modeli wewnętrznych trwa kilka lat, i należy brać to pod uwagę;

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2017)0211.

Czwartek, 1 marca 2018 r.

25. odnotowuje wnioski w sprawie przeglądu ESNF, w tym zbiorczy wniosek w sprawie zarządzania europejskimi urzędami nadzoru, ich finansowania oraz uprawnień;

26. wyraża zaniepokojenie z powodu wydarzeń, które wskazują, że grupy bankowe mają tendencję do korzystania z coraz bardziej złożonych struktur i podmiotów, które podejmują w dużej mierze te same działania co banki, lecz unikają nadzoru bankowego; odnotowuje w związku z tym wniosek Komisji w sprawie firm inwestycyjnych, który powinien przyczynić się do stworzenia równych szans dla firm inwestycyjnych i instytucji kredytowych oraz do usunięcia luk prawnych, które mogłyby umożliwiać wykorzystywanie dużych firm inwestycyjnych do uniknięcia wymogów regulacyjnych dotyczących sektora bankowości;

27. jest zaniepokojony rozwojem systemu parbankowego w UE; odnotowuje wydany przez ERRS w 2017 r. Monitor działalności parbankowej w UE, w którym podkreślono szereg zagrożeń i słabych punktów wymagających monitorowania w systemie parbankowym w UE; w tym kontekście wzywa do podjęcia skoordynowanych działań na rzecz wyeliminowania tych zagrożeń w celu zapewnienia uczciwej konkurencji i stabilności finansowej; przyznaje jednak, że od czasu kryzysu finansowego wprowadzono strategie polityczne, których celem jest przeciwdziałanie ryzyku niestabilności finansowej wynikającemu z działalności parbankowej; zachęca organy do dalszego uważnego monitorowania pojawiających się zagrożeń dla stabilności finansowej i reagowania na nie oraz do uzupełniania wszelkich działań regulacyjnych w sektorze bankowym o odpowiednie uregulowania sektora działalności parbankowej; ubolewa, że Komisja nie uwzględniła tej kwestii wśród odpowiedzi na zesłoroczne sprawozdanie ⁽¹⁾;

28. uważa, że chociaż pożądane są usprawnienia, zwłaszcza w zakresie komunikacji i przejrzystości, to unia bankowa nadal stanowi bardzo pozytywną i zasadniczą zmianę dla państw członkowskich należących do strefy euro; przypomina, że unia bankowa jest otwarta dla wszystkich państw członkowskich; zachęca wszystkie państwa członkowskie spoza strefy euro, by podjęły wszelkie działania konieczne do przystąpienia do unii bankowej, aby stopniowo zbliżyć unię bankową do całego rynku wewnętrznego;

29. z zadowoleniem przyjmuje postępy pozwalające w pewnych przypadkach przekazać uprawnienia do podejmowania decyzji w przedmiocie kompetencji i reputacji, na mocy decyzji EBC z czerwca 2017 r.; ponownie wyraża opinię, że potrzebna jest zmiana przepisów, by Rada ds. Nadzoru mogła częściej i łatwiej przekazywać odpowiednim urzędnikom uprawnienia decyzyjne w pewnych rutynowych kwestiach; powtarza, że jest pozytywnie nastawiony do takiej zmiany, która przyczyniłaby się do podniesienia sprawności i skuteczności nadzoru bankowego EBC; wzywa EBC do określenia zadań związanych z przekazywaniem uprawnień do przyjmowania decyzji;

Restrukturyzacja i uporządkowana likwidacja

30. przyjmuje z zadowoleniem pierwsze zastosowanie nowego systemu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w 2017 r.; odnotowuje dużą liczbę skarg złożonych w Sądzie UE w związku z tą sprawą; zwraca się do Komisji o ocenę, czy i jak może to zagrozić skuteczności nowego systemu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz uniemożliwić stosowanie go w praktyce; zachęca SRB i Komisję, by wspólnie opublikowały streszczenie kwestii najbardziej krytykowanych we wspomnianych skargach; uważa, że sprawy z 2017 r. budzą wątpliwości co do przejrzystości i komunikacji, oraz apeluje o większą przejrzystość w przyszłych decyzjach w sprawie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, w tym o udostępnianie Parlamentowi Europejskiemu, na jasnych i odpowiednich warunkach, kluczowych dokumentów leżących u podstaw decyzji o restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, np. sprawozdań z wyceny sporządzonych przez niezależnych rzeczoznawców, w celu lepszego zrozumienia systemu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji ex ante; wzywa współprawodawców, by uznali sprawy z 2017 r. za doświadczenia ze współdecyzji w sprawie wniosków Komisji dotyczących całkowitej zdolności do pokrycia strat i minimalnego wymogu funduszy własnych oraz zobowiązań kwalifikowanych, a także moratorium;

31. jest zaniepokojony niedopasowaniem reguł pomocy państwa do prawodawstwa unijnego w kwestii zdolności systemów gwarancji depozytów do udziału w restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zgodnie z dyrektywami BRRD i DGSD ⁽²⁾; wzywa Komisję do ponownego rozważenia interpretacji reguł pomocy państwa w odniesieniu do art. 11 ust. 3 i 6 dyrektywy DGSD, aby zagwarantować możliwość faktycznego wdrożenia środków zabezpieczających i alternatywnych przewidzianych przez europejskiego prawodawcę; uważa, że w sprawach z 2017 r. potwierdzono, że tak jak stanowi BRRD, państwa członkowskie mogą zastosować zwykłe postępowanie upadłościowe, któremu w określonych warunkach

⁽¹⁾ Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 15 lutego 2017 r. w sprawie unii bankowej – sprawozdanie za rok 2016, ust. 9.

⁽²⁾ Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 15 lutego 2017 r. w sprawie unii bankowej – sprawozdanie za rok 2016, ust. 38.

Czwartek, 1 marca 2018 r.

może towarzyszyć „pomoc na likwidację”; uważa, że przyczyną możliwości arbitrażu ujawnioną przez ostatnie przypadki restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji jest rozbieżność między zasadami pomocy państwa mającymi zastosowanie w systemie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz w krajowym prawie upadłościowym; wzywa zatem Komisję, by dokonała przeglądu ram upadłości banków w Unii, w tym komunikatu bankowego z 2013 r., by wyciągnąć wnioski ze spraw z 2017 r.;

32. przypomina, że BRRD opracowano, by zapewnić ciągłość funkcji krytycznych, uniknąć negatywnych skutków dla stabilności finansowej, chronić środki publiczne przez ograniczenie do minimum możliwości nadzwyczajnego publicznego wsparcia finansowego dla instytucji będących na progu upadłości, a także chronić objętych gwarancją deponentów, inwestorów oraz środki finansowe i aktywa klientów; przypomina, że nadzwyczajne publiczne wsparcie finansowe może być stosowane tylko po to, by zaradzić „poważnym zaburzeniom w gospodarce” oraz by „utrzymać stabilność finansową”, a „nie może być wykorzystywane do bilansowania strat, które instytucja poniosła lub może ponieść w niedalekiej przyszłości”; uważa, że nadzwyczajnemu publicznemu wsparciu finansowemu powinny również w stosownych przypadkach towarzyszyć działania naprawcze; wzywa Komisję, by jak najszybciej przeprowadziła przegląd, o którym mowa w art. 32 ust. 4 ostatni akapit BRRD, a który należało przeprowadzić już w 2015 r.; zauważa, że dokapitalizowanie zapobiegawcze jest instrumentem zarządzania kryzysami bankowymi;

33. wzywa Komisję do corocznego sprawdzania, czy nadal spełniane są wymogi dotyczące stosowania art. 107 ust. 3 lit. b) TFUE w odniesieniu do możliwości przyznawania pomocy państwa w sektorze finansowym;

34. wzywa Komisję, aby oceniła, czy sektor bankowy od początku kryzysu korzysta z ukrytych dotacji oraz pomocy państwa w formie niekonwencjonalnej pomocy na utrzymanie płynności finansowej;

35. przyjmuje z zadowoleniem fakt, że SRB za priorytet uznał zwiększanie możliwości restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych, a także postępy w wyznaczaniu wiążących celów dotyczących minimalnego wymogu funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowanych w strategii restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji poszczególnych instytucji na szczeblu skonsolidowanym; podkreśla znaczenie operacyjnych i wiarygodnych planów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, a także dostrzega w tym kontekście problemy mogące wynikać ze strategii pojedynczego punktu kontaktowego dla stabilności finansowej państw przyjmujących, jeśli strategię te nie zostaną odpowiednio opracowane; podkreśla potrzebę stworzenia skutecznego systemu pozwalającego reagować na naruszenia tego wymogu oraz fakt, że minimalny wymóg funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowanych powinien uwzględniać modele biznesowe instytucji, by zapewniać możliwość przeprowadzenia skutecznej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji; wzywa SRB, by przedstawiła pełen wykaz przeszkód napotykanych w prawie krajowym lub europejskim w prowadzeniu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji; podkreśla, że przegląd BRRD nie może w żadnym razie doprowadzić do wprowadzenia zasad mniej rygorystycznych niż normy uzgodnione na szczeblu międzynarodowym;

36. z zadowoleniem przyjmuje porozumienie osiągnięte w sprawie dodatkowej harmonizacji hierarchii uprzywilejowania niezabezpieczonych instrumentów dłużnych w dyrektywie (UE) 2017/2399; wzywa do jej szybkiego wdrożenia przez państwa członkowskie, by banki mogły emitować instrumenty dłużne w nowej klasie zobowiązań objętych niewypłacalnością, tworząc tym samym wymagane bufor; podtrzymuje stanowisko wyrażone w poprzednim sprawozdaniu⁽¹⁾, że instrumenty mogące podlegać umorzeniu lub konwersji powinny być sprzedawane odpowiednim inwestorom, mogącym pokryć ewentualne straty bez narażania własnej zdolności finansowej; w związku z tym apeluje, by organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji sprawdzały, ile instrumentów mogących podlegać umorzeniu lub konwersji jest w posiadaniu inwestorów detalicznych, oraz by EUNB co roku ujawniał informacje o tych kwotach, a także, w stosownych przypadkach, wydawał ostrzeżenia i zalecenia dotyczące działań zaradczych;

37. odnotowuje obecne wnioski ustawodawcze wprowadzające do prawa Unii pojęcie całkowitej zdolności do pokrycia strat i mające zmniejszać ryzyko w europejskim sektorze bankowym;

38. przypomina, że istotą umowy międzyrządowej w sprawie jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji jest jej ostateczne włączenie do unijnych ram prawnych; przypomina, że fiskalny mechanizm ochronny ma kluczowe znaczenie dla zapewnienia wiarygodnych i skutecznych ram restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz zdolności do przewycięzania kryzysów systemowych w unii bankowej, a także dla uniknięcia sięgania po finansowane ze środków publicznych plany ratunkowe dla banków; odnotowuje wniosek Komisji dotyczący przekształcenia Europejskiego Mechanizmu Stabilności w Europejski Fundusz Walutowy, który będzie obejmował również funkcję fiskalnego mechanizmu ochronnego jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji;

⁽¹⁾ Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 15 lutego 2017 r. w sprawie unii bankowej – sprawozdanie za rok 2016, ust. 48.

Czwartek, 1 marca 2018 r.

39. z zadowoleniem przyjmuje prace SRB służące tworzeniu potencjału restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banków na szczeblu Unii; zauważa jednak, że w obszarze planowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji jest jeszcze wiele do zrobienia; zauważa również, że SRB ma zdecydowanie za mało personelu; wzywa SRB, by zintensyfikowała rekrutację, a organy krajowe, by oddały do dyspozycji SRB oddelegowanych ekspertów; przypomina w związku z tym, że w SRB należy zapewnić odpowiednią równowagę między pracownikami ze szczebla centralnego i pracownikami krajowych organów ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz jednoznaczny podział obowiązków między SRB a krajowe organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji; w związku z tym z zadowoleniem przyjmuje działania SRB dotyczące podziału ról w jednolitym mechanizmie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji; zwraca uwagę, że SRB odpowiada bezpośrednio nie tylko za banki podlegające bezpośredniemu nadzorowi ze strony EBC, ale również za ważne instytucje transgraniczne; wzywa państwa członkowskie, właściwe organy krajowe i EBC, by ich działania jak najbardziej ograniczały dodatkowe obciążenia i złożoność wynikające dla SRB z tej różnicy w zakresie obowiązków;

40. wzywa do obliczania składek ex ante na rzecz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w sposób przejrzysty dzięki przedstawianiu informacji na temat metodyki obliczania oraz dążeniom do harmonizacji informacji o wynikach obliczeń;

41. wyraża zaniepokojenie potencjalnym wpływem decyzji w sprawie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji na strukturę systemu bankowego; wzywa Komisję do ścisłego monitorowania tej kwestii, do działań następczych związanych z podjętymi decyzjami i do regularnego informowania Parlamentu Europejskiego o ustaleniach;

Gwarantowanie depozytów

42. z zadowoleniem przyjmuje decyzję EUNB w sprawie corocznej publikacji danych otrzymywanych przez ten urząd zgodnie z art. 10 ust. 10 DGSD; sugeruje, że należy poprawić prezentowanie danych, aby umożliwić bezpośrednie porównywanie adekwatności finansowania we wszystkich systemach gwarancji depozytów; zauważa jednak, że niektóre systemy gwarancji depozytów muszą przyspieszyć gromadzenie dostępnych środków finansowych, aby osiągnąć docelowe poziomy do dnia 3 lipca 2024 r.;

43. zachęca EUNB do rozszerzenia analizy m.in. na alternatywne mechanizmy finansowania wprowadzone przez państwa członkowskie zgodnie z art. 10 ust. 9 DGSD oraz do publikowania tej analizy w powiązaniu z informacjami otrzymywanymi na mocy art. 10 ust. 10 DGSD;

44. zwraca uwagę na liczne warianty i dużą swobodę uznania wprowadzone w DGSD; jest zdania, że konieczna jest dalsza harmonizacja zasad mających zastosowanie do systemów gwarantowania depozytów, by osiągnąć równe warunki działania w unii bankowej;

45. przypomina, że ochrona depozytów jest przedmiotem zainteresowania wszystkich obywateli UE oraz że bez trzeciego filaru unia bankowa pozostaje niepełna; przypomina, że Parlament obecnie debatuje na szczeblu komisji nad wnioskiem w sprawie europejskiego systemu gwarantowania depozytów; odnotowuje w związku z tym komunikat Komisji z dnia 11 października 2017 r.;

46. zauważa, że nadal prowadzone są rozmowy dotyczące odpowiedniej podstawy prawnej dla utworzenia proponowanego europejskiego funduszu gwarantowania depozytów;

o

o o

47. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, EUNB, EBC, SRB, parlamentom narodowym oraz właściwym organom określonym w art. 4 ust. 1 pkt 40 rozporządzenia (UE) nr 575/2013.